

имъ, и събрали ся въ Иерусалимъ. Захванахъ да градятъ храма; найнапрѣдъ поставили жертвенникъ и принесли жертвъ Богу. Жрецы-тѣ свирили съ трѣбы и восклицали: „хвалите Господа! Той е благъ и Негова-та милость е вѣчна!“ Всичкий народъ восклицалъ също-то; радостны выкове и въздыханія умили-телни ся сливали въ единъ шумень говоръ.

Жители-тѣ отъ Самаріѣ и отъ сосѣдственны-тѣ градове, народы язычески, които ся были заселили въ жилища-та на изгонены-тѣ Израилтяне и които имали нѣкакво неясно по-нятіе за истинный Богъ, като чули, че ся возобновлява храма-тъ Иерусалимскый, дошли до начальницы-тѣ Израилскы и говорили: „ный желаемъ да ви помогнемъ да созидате храма, зачото и ный почитаме Бога вашего и приносимъ му жертвы.“ Но тѣ имъ отговорили: „намъ не е прилично да допушаме инопле-менницы да ся мѣсятъ въ съзиданіе-то на храма; ный сами ще въздвигнемъ домъ Господень.“ Самаряне-тѣ, раздражены отъ едно такова отказване, всякакъ ся стараяли да мѣшахтъ на Іудей-тѣ въ граденіе-то на храма, но ничто не могли да сто-рять: храма-тъ ся соградилъ. Исполѣ Самаряне-тѣ съградили за себе си храмъ на горѣ Гаризинъ, близу Сихема; но Іудей-тѣ имъ го развалили. Отъ това произлѣзла всѣкогашна вражда между два-та народа.

ГЛАВА CIV.

Возобновленіе-то на Иерусалима.

И подиръ созиданіе-то на храма, градъ Иерусалимъ все още прѣдставлявалъ единъ грамадж отъ камане. Стѣны-тѣ му были развалены, градскы-тѣ врата изгорены. Іудей-тѣ (имя, което станжло общо на всички-тѣ колѣна Израилевы) живѣяли въ сиромашіѣ и были въ прѣзрѣніе у всички-тѣ сосѣдственны народы.

Въ тия времена, въ градъ Сузъ, при двора на Персидскый царь Артаксерксъ Лонгыманъ, ся намиралъ единъ добродѣ-